

Gudstjeneste i Lille Lyngby Kirke

den 26. december 2018

Kirkedag: 2. juledag/A

Tekst: Jer 1,17-19; ApG6,8-14+7,54-60; Matt 23,34-39

Salmer:

LL: 112 * 109 * 128 * 122 * 104,5 * 103

Det er Sct. Stefans dag. Og dermed er det slut med juleglæden. Slut med romantik og hygge og hvor-har-vi-det-dog-godt-alle-sammen-stemningen. Nu skal det handle om forfølgelse af kristne mennesker i lyset af Stefanus, der som den første blev stenet for sin tro på Jesus fra Nazareth som Jesus Kristus, Menneskesønnen ved Guds højre side. Ved falske vidner og løgne væltede folket, de ældste og de skriftkloge sig over ham og stenede ham, mens den unge Saulus stod og så på. Der er ikke meget jul over dagens bibelord til os.

Men den historie er ellers ikke særlig gammel. Dvs. historien om forfølgelse af kristne er ikke særlig gammel. Det er faktisk den religiøse forfølgelse, der er hurtigst voksende i dag. Det er skræmmende at tænke på. Den gang var det jøderne, der forfulgte de kristne. Siden og stadig er jøderne selv et forfulgt folk. Nogle vil sige, at det har de selv fortjent. Men så må vi også sige sådan om kristne. For når sandheden skal frem, så har kristne op gennem historien altså heller ikke noget at lade sig sige, når det handler om at forfølge anderledes troende. Men det skal ikke gøre sagen mindre vigtig. Det er total uacceptabelt at forfølge mennesker på grund af deres tro af hvad art, den så end er. I dag er fokus på forfølgelse af kristne, fordi vi er kristne mennesker i en kristen kirke. Og det bør også være vores sag, at kristne brødre og søstre lider rundt omkring i verden, lige som det bør være vores sag som mennesker og som folk, at der i det hele taget er religiøse forfølgelser i verden. Vi

bør på alle måder søge at dæmme op for det. Og som kristne bør det også i vores forbøn ligge os på sinde, at medkristne lider.

Men det er ikke det perspektiv af kristenheden, der ligger os mest på sinde eller fylder mest i debatten, heller ikke på toppolitikernes borde. Og det er nu ikke, fordi det er så langt væk. I Bulgarien kommer der nu, hvis ikke den er indført, en lovgivning, der voldsomt indskrænker religiøs trospraksis uden for det af staten accepteret, godkendt og udpeget. Der må ikke forkyndes, bedes eller tales om kristendom i grupper, heller ikke i grupper af venner og ligesindede. Det bliver praktisk talt umuligt at dele sin tro med andre. Man må heller ikke offentlig markere sin kristne tro. Bulgarien ligger altså ikke ret langt væk, det er et yndet feriemål. Og det er et EU-land. Det er en overtrædelse af Europakonventionen. Hvor er protesterne blevet af?

I dette lys kan dagens gudstjeneste meget nemt komme til at stå i lyset af modstanden mod evangeliet og juleevangeliets betydning. Og i vort – endnu da – forholdsvis hyggelige og kristent begunstigede land, da kan vi jo så tale om forfølgelse af kristenheden i den forstand, at barnet i krybben nu snart pakkes ned med al den anden julepynt og sat på loftet til næste år.

Og så skal vi da heller ikke glemme, og det skal tages alvorligt, at der faktisk er mennesker også hos os, der forfølges på grund af deres tro. Dog slet ikke i samme grad som ude i verden. Der er ingen, der her hjemme sættes i fængsel eller slås ihjel for sin tro. Men der er mennesker, der udelukkes af det gode selskab for sin tro. Der er mennesker, som oplever, at andre lægger afstand til dem, grundet deres tro. Og det kan faktisk være ganske alvorligt. Og de fortjener, at vi andre i vores kristelige behagelighed tager dem alvorligt. At blive isoleret fra ikke bare

ønskelige sammenhænge, men også naturlige sammenhænge, for eksempel familiære sammenhænge, for sin tro, det gør helt vildt ondt og sårer langt ind i hjertet. At blive latterliggjort af sine nærmeste for sin tro på Jesus, det kræver virkelig meget af et menneske for at blive i troen. Det kræver mere end hvad der er menneskeligt muligt, og lykkes kun, fordi Jesus holder fast, og den enkelte ønsker at blive fastholdt. Det finder også sted her hos os.

Vi kan i dag nemt komme til at fokusere på ofrene i kristenforfølgelserne. Men!

Jesus fokuserer ikke på ofrene i dagens ord. Han fokuserer på forfølgerne, gerningsmændene. Og det er meget sjældent, at Jesus udtaler så hårde ord mod mennesker, som tilfældet er i dag. Men i dag gør han.

Han holder dem for øje, at de har pisket, korsfæstet og på anden vis dræbt Guds sendebud. Han holder dem for øje, hvor meget Gud har villet dem; men de ville ikke Ham, ikke på Guds måde. Og Jesus taler jo så at sige på forhånd ud af egen erfaring, for sådan vil de også gøre mod ham selv.

Og så kommer det ellers: ”For over jer må alt det retfærdige blod komme, der er udgydt på jorden.” ”Det skal alt sammen komme over denne slægt.” ”Se, jeres hus bliver overladt til jer selv, øde og tomt.” Dvs. Gudsforladt, velsignelsesløst, fortabt.

Som nævnt er det sjældent, at vi hører så hårde ord fra Jesus. I en anden situation taler han dog lige sådan. Det handler om barnet og det handler om at lede mennesker til frafald af troen. Der siger han, at det var bedre for det menneske, der er skyld i det, at han blev sænket i havets dyb med en møllesten om

halsen. Underforstået, den skæbne er ikke så slem, som det at skulle stå til regnskab for det.

Jesus ord i dag er ord imod den, der sætter sig op imod evangeliet og evangeliets forkyndelse og troen derpå. På den måde handler det jo så lige pludselig alligevel også om jul. Jesus siger: ”Hvor ofte ville jeg ikke samle din børn, som en høne samler sin kyllinger under vingerne, men I ville ikke.”

Jesus taler altså både mod dem, der udsætter andre for forfølgelse, og mod dem, der vender sig imod evangeliet, mod Guds kald. ”I ville ikke!” Og konklusionen er efterfølgende, at så må I sejle Jeres egen sø.

Det er ikke et evangelium. Det er ikke et glædeligt budskab. Når mennesker ikke vil Gud, så tvinges de heller ikke. Og her i lyset af julen, så bliver budskabet jo: Jeg er kommet til Jer som barnet i krybben; men I vil mig jo ikke! Det er resultatet af ikke at vende sig mod barnet i krybben i tro og tilbedelse af Gud Herren for Hans kærlighed til os, at Han har sendt os sin søn som Frelser. Og en sådan holdning og handling har konsekvenser! Jeres huse bliver overladt til jer selv, øde og tomme.

Dette budskab tager, som allerede nævnt, hyggen ud af julen. Hvis der er nogle af kirkens helligdage, der skal sløjfes, så tror jeg, at 2. juledag bliver en af dem, for der er rigtig mange, der ikke kan lide denne dags budskab. For som nævnt, så tager den hyggen ud af julen. Til gengæld så fylder den julen med alvor. Den viser os, at julen netop ikke kun er hygge, hvis hygge er noget overfladisk og flygtigt og et religiøst krydderi eller pynt på en folkelig fest og tradition.

Guds søn kom ikke til jord blot for at hygge sig. Guds søn kom ikke til jord, blot for at give os en anledning til fest. Guds søn kom heller ikke til jord blot for at løfte den moralske pegefinger der, hvor festen går over gevind og tømmermændene er på overarbejde. Jesus kom heller ikke for at være den religiøse gode samvittighed og begrundelse for et folkeligt gilde. For det første kan vi sagtens finde ud af det uden guddommelig indblanding og anledning. For det andet, så vil det være proportionsforvrængning af den helt store kaliber, hvis noget af det her nævnte skulle være anledning til Guds Søns komme til jord.

Dagens ord af Jesus viser os alvoren i julen. Der er menneskers salighed på spil, og derfor kommer Jesus til os. Jesus kommer til os, til den verden, hvor ligegyldigheden og frafaldet og modstanden mod Gud ødelægger menneskers liv og muligheder og afskærer dem fra troens synlige udfoldelse i livet. Jesus kommer for at forvise os, at når verden vender sig imod os, så står han hos os, som Stefanus så Jesus stå. Jesus kommer for at vise os, at Gud vil os, og Han sætter alt ind på at nå os. Og lader vi os nå, vil vi ved Helligåndens fylde også kunne modstå verdens forfølgelse. Og forfølgere og frafaldne sejle deres egen sø. Jesus kom for at frelse os fra fortabelsen i de øde, tomme og forladte huse. Jesus kom for, som det hedder hos profeten, at forsikre os om, at de vil angribe dig, men ikke overvinde dig, for jeg er med dig og redder dig.

Jesus har forsøgt at samle os om krybbe og kors og grav, i kirkens liv om dåb og nadver og forkyndelse, i livet i tro, håb og kærlighed som livets kræfter fra Gud. Han som selv blev forfulgt og måtte lide, han sejrede. Og en dag skal han sejrende og triumferende komme igen i Himlens herlighed, og alle må indse, at han er den velsignede, som kommer, i Herrens navn. Da vil han måske igen sige: Hvor ofte har jeg ikke villet samle

dig? Og til nogle vil det lyde: I ville ikke. I bliver overladt til Jer selv. Og for andre vil det gælde, at de vil se Himlen åben, og Jesus vil sige, som han også sagde, da han gik på jord: Gå ind til din Herres glæde.

Ære være Gud i det højeste og på jorden!
Fred til mennesker med Guds velbehag!